

Otteita leiripäiväkirjasta

Se oli se yksi viikko kesässä, johon koko vuoden odotus kulminoitui. Kokonainen viikko pelkkiä hevosia! Ei olisi voinut olla mitään ihanampaa kuin aamuinen jännitys mahanpohjassa ennen tuntilistojen näkemistä, hevosten haku laitumelta, oman hoitsun lääräminen ja kuntoon laitto sekä tietysti ratsastus, ratsastus ja ratsastus... Niin, ja totta kai myös asiaankuuluvat jättimäiset karkkiostokset kioskista, lievä sokerihumala ja yömyöhään jatkunut levoton kiherrys kerrossängyissä.

Kävin lapsena ratsastusleirillä samassa paikassa ainakin neljänä peräkkäisenä kesänä. Leiri oli joka kesä vuoden huippuhetki ja joka kerta sieltä lähdettiin tippa linssissä. Leirikavereista tuli tärkeitä, heidän kanssaan sovittiin seuraavan kesän yhteisestä leiristä ja kirjoiteltiin kuulumisia talven mittaan.

Yksi kaksikko jäi erityisesti mieleeni.

Viimeiseksi jääneestä leiripäiväkirjastani heinäkuulta 1990 löytyy seikkaperäinen selostus alakerran tapahtumista juuri ennen nukkumaanmenoa. Hanna-nimisellä pikkuisen pelottavalla permanenttitukalla oli taipumus puhua koko ajan. Silloinkin, kun muut olisivat jo halunneet painua unten maille. Hannan järjen äänenä toimi Sanna, parivaljakko oli ollut bestiksi jostain hamasta lapsuudesta lähtien. Muistan sympanneeni Sannaa vahvasti, kun oli kaverina tuollainen pälpättäjä-Hanna.

Päiväkirjamerkinnoista käy ilmi, että Hanna on puhunut puoli yötä, ja seuraavana aamuna on herätty silmät puolitangossa jännittämään leirikisahevosten jakoa. (Sivumennen todettakoon, et-

tä niistä kisoista on selostusta ratapiirroksineen ja osanottajaluetteloinen seitsemän sivua, ja koko leiristä yhteensä kolmekymmentä. Päiväkirjan pito on tietysti aloitettu jo kaksi viikkoa ennen leiriä, ja sitäkin hehkutusta on parikymmentä sivua.)

Niihin leirikisoihin loppui minun viimeinen leirini, seuraavana kesänä mökkinaapurin risteytysponi oli syrjäyttänyt leiripaikan vakkarihoitsun. Nyt on kulunut pian seitsemän vuotta siitä, kun törmäsin lähimaneesilla kahteen tutunnäköiseen naamaan. Ihan oikein arvasitte: Hanna ja Sanna! Aikuiset akat olivat ihan samannäköisiä kuin vuosikymmen aiemmin, paitsi ettei kummallakaan ollut enää hehkeää permanenttia eikä Hannallakaan vaaleanpunaisia rillejä.

Kävi niin, että ajauduimme harrastamaan samalle tallille ja olemme tätä nykyä toistemme tärkeitä ihmisiä. Olen tullut huomaamaan, että vuosien saatossa minusta on tullut samanlainen papupata kuin Hannasta, ja Sannasta puolestaan on kehkeytynyt suorastaan rakastettava hörhö! Niin siinä vain kävi.

Ilman taannoisia kesäleirejä meistä olisi tuskin koskaan tullut uudelleen ystäviä. Monet kerrat olemme muistelleet hymyssä suin noita kaukaisilta tuntuvia, hevosentuoksuisia kesäviikkoja. Meille kolmelle niistä jäi ihanien muistojen ja valokuvaläjien lisäksi ystävyys. Mikä voisikaan kullata ratsastusleirimuistot enää kimaltavammiksi?

KATI VALJUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net